

Gaál Antal

TAO 183.

(a helyzetről)

*Ahogy megszokja a szemem a sötétséget,
a kísérteteim szétrebbennek. Valami átmenet
kellene az éjszakába, de nem találok.*

*Szólhatnék neked, de annál azért bátrabb
vagyok. Keskeny fal tetején egyensúlyozom,
és egyáltalán nem élvezem a helyzetemet.*

*Amit látok, amibe kapaszkodnék, az mind
kívül van. S kívülre vetítem azt is,
amivel képtelen vagyok megbirkózni.*

Ilyen egy földi futam. A kátyúk szívtájig érnek.

TAO 188.

(a gyermekkorról)

*mindent elhittünk ami számunkra misztikus volt
ami valamiféle titkot hordozott magában
így válhatott valóvá egy mélyen elásott világ*

*és így volt gyönyörű még ha félelmetes is
reszketve húztunk függönyt a benéző holdra
s a megfázás lázától türelmetlenné váltunk*

*semmi sem volt fontos és minden hatalmasra nőtt
egy csaláncsípés fölért egy elvesztett háborúval
lebegtünk fönn és úsztunk a mélyben tudatlanul*

szél jön ha kell és sohasem múlnak az ünnepek

TAO 196.

(otthon, egyedül)

*Palestrina mennyei muzsikáját hallgatva
magasabbról látom a világot – mintha
magam is angyallá változtam volna*

*valójában olyan ez mint a
mindenség teljessége – hallom a hangokat
mégis a csönd varázsa áramlik belém*

*közben este lett és aranyló lámpafüzér
gyúlt az utcánkban végig
de én mindezt most nem látom*

így érezhette magát Isten a hetedik napon

TAO 220.

(a tévutakról)

*ha isten is úgy akarja
mondják a papok
holott isten nem akarhat semmit*

*mert ha bármit is akarna
akkor megbillenne az egyensúly
amellyel ő maga is azonosul*

*ha bármit is akarna
a megtestesülő lehetőséggel
megcáfolná önnön létezését*

szerintem csak nevet rajtunk